

straten even goed te kennen als een rasechte Rotterdammer, die de stad gedurende een menschenleeftijd bewoont.

Haar baas toch woont op een half uur gaans van de rivier, nam de hond op een goeden dag mede, voer met een veerboot over en stond een oogenblik aan den anderen oever met een kennis te praten. Of de hond dit begon te vervelen, dan wel of deze thuis de temperatuur aangenamer vond dan op straat, valt niet te zeggen; zooveel is zeker, dat, toen de baas een half uur later, zijn hond missende, naar huis telefoneerde, van zijn vrouw het antwoord ontving, dat Bobbie juist binnen was komen loopen. Als men nu weet, dat de afstand over de beide bruggen naar huis te voet minstens een uur bedraagt, krijgt men respect voor het topografisch vernuft en de snelheid van Bobbie. Maar deze zou nog krasser staaltjes van intelligentie geven.

De baas houdt ook een kat met oudere rechten, en aangezien deze zich met Bobbie onmogelijk bleek te kunnen verdragen, werd na zeer ernstig beraad besloten voor Bobbie een ander tehuis te zoeken. De hond zou vertrekken naar Voorburg. Daar aangekomen per electrischen trein, ontsnapte zij om dezelfde onverklaarbare redenen bovenvermeld aan haar geleider en was en bleef gedurende dagen zoek. De hoop Bobbie terug te vinden werd opgegeven, vermits ook een advertentie geen resultaat opleverde. Doch wat gebeurt, 10 dagen later komt Bobbie doodelijk vermoeid en vermagerd bij haar baas binnenstappen. Algemeene vreugde bij de kinderen en verbazing bij de ouderen.

Wie onzer lezers kan een verklaring geven van deze staaltjes van hondenvernuft? Het reuk- of gezichtsvermogen kan in deze toch geen rol spelen? Daar moet iets anders in het spel zijn, maar wat dan?

Ten slotte, nog steeds wordt voor de slimme Bobbie een goed tehuis gezocht. Wie onzer lezers weet voor haar een goed onderdak? Adres: Rozenburglaan 42, Rotterdam.

C. BRUYNZEEL.

Ooievaar-onderzoek. — Evenals 't vorig jaar roepen we ook nu weer de hulp in van de vogelvrienden, om door samenwerking zoo mogelijk de oorzaak op te sporen van den grooten achteruitgang van de ooievaars in ons land. Misschien dat we, die oorzaak kennende, iets kunnen doen om den verderen achteruitgang te stuiten of zelfs weer in een vooruitgang kunnen doen omslaan.

't Vorig jaar mochten we van vele zijden zeer gewaardeerde medewerking ondervinden en 't zijn vooral de medewerkers van 't vorig jaar, welke we met aandrang verzoeken, ons ook dit jaar op de hoogte te willen houden van 't doen en laten van „hun" ooievaars.

't Onderzoek heeft reeds enkele aanwijzingen gegeven, welke we, met de resultaten die we dit jaar hopen te bereiken, in de November of December-aflevering van De Levende Natuur hopen te plaatsen.

't Onderzoek is wegens de hooge kosten, overgegaan in de handen van de G. N. C. „Parus", en medewerkers worden verzocht hun gegevens op te zenden aan 't adres van de secretaris: H. v. Dijken, Koolstraat 13a, Groningen.

Een nauwkeurige beantwoording van de onderstaande vragenlijst is zeer gewenscht, terwijl aanvullende mededeelingen in dank ontvangen worden.

V r a g e n l i j s t:

1. Zijn u bewoonde horsten bekend en zoo ja, waar liggen die?
2. Zijn u onbewoonde horsten bekend? Waar?
3. Hoelang zijn die horsten reeds bewoond?
4. Wanneer zijn die onbewoonde horsten verlaten en wat was daarvan naar uw meening de oorzaak?
5. Wanneer kwamen dit jaar de bewoners van de bezette horsten terug.
6. Op welken datum vingen ze aan te broeden.
7. Aantal eieren?
8. Duur van de broedperiode?
9. Hoeveel jongen zijn er ten slotte uitgevlogen?
10. Hoeveel dagen verliepen er tusschen 't uitkomen der eieren en 't uitvliegen der jongen?
11. Waren er dit jaar ook zwerfende niet-broedende paartjes in uw gebied? Hoe lang bleven ze er?

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

61

12. Zijn er ook nieuwe nesten gebouwd dit jaar?
13. Wanneer er nieuwe nesten gebouwd werden, wie deden dat dan: de menschen of de ooievaars?
14. Op welken datum vertrokken de paartjes weer naar 't Zuiden.
15. Hoeveel dagen verlieten er tusschen uitvliegen der jongen en 't vertrek van de ouden naar 't Zuiden.
16. Werd er ook om het bezit van de horst gevochten?
Medewerkers worden verzocht voor iedere horst de vragen apart te beantwoorden.
Bij voorbaat onzen dank!

H. V. DIJKEN.
J. DE JONGE.

Paarden te water en bloedzuigers. — De heer W. Chr. de Priester te Geersdijk maakt in Afl. 9 van „De Levende Natuur”, jaargang XXVIII, enkele opmerkingen naar aanleiding van mijn berichtje in Afl. 7 over het baden van paarden en zegt daarbij o.m. „wat het jonge paard van den heer Schipper betreft, als dat zijn verstand gebruikt had en stil in de sloot was blijven liggen, de bloedzuigers waren er dan wel afgebleven”. Zou dit wel zo zeker zijn? Bloedzuigers immers kunnen kruipen en zwemmen beide. Zwemmen doen ze des daags bij warm weer — en dit hadden we veel in de tijd, dat we het dier vonden — zelfs zeer druk. En ze zouden het paard niet gevonden hebben, als dit zich maar stilgehouden had? Dit is niet aan te nemen. Alleen zou dit wel 't geval hebben kunnen zijn bij nevelig of koud weer en des nachts, omdat dan de bloedzuigers ineengebogen, kop tegen staarteind, neer liggen net zooals ze in de winter dat ook doen, maar dan diep in de modder verstopt.

En nu onze Bels. 't Komt me voor, dat die zijn doel minstens zo goed en ook gemakkelijker bereikt zou hebben, als hij op een *warme* dag met zijn blote benen in het water was gaan staan, zonder dit modderig te maken. De beesten hadden hem dan even goed en vermoedelijk veel sneller te pakken gekregen, terwijl hij tevens in het heldere water er nog wel op andere wijze had kunnen bemachtigen ook.

Verder had ik het vermoeden uitgesproken, dat het modderige van het badwater mijner paarden de bloedzuigers van de dieren zou kunnen afhouden. Doch de blote benen van de Bels zouden dit weerleggen. 'k Geloof het echter niet, want dat de dichte beharing der paardehuid veel slijk uit het troebel water opvangt en vast houdt blijkt, tot niet weinig ergernis van de boereknechten, duidelijk, als de beesten het bad verlaten en het schijnt me toe, dat de bloedzuigers hun teer en fijn getande kaken wel te lief zullen hebben, om ze op de harde zandkorrels der klei te bederven. Maar die ongedekte kuitzen van onze Bels dan, daar happen ze toch wel in en daar zuigen ze zich toch wel aan vast. Zeker, doch aan die vrijwel kale, vettige stelten, blijft al heel weinig van de glibberige klei hangen, daar lopen de kostbare cirkelzaagsegmenten in de bekken der zuigers dus minder, of helemaal geen gevaar.

Nooit heeft de heer De Priester een koe drijvende gevonden, die door de bloedzuigers afgemaakt was. Ik ook niet. Mogelijk zijn runders — en het schijnt me zelfs toe, dat dit werkelijk zo is — meer gewapend tegen aanvallen der „ongure” beesten dan paarden. De heer De Priester zou zich verdienstelijk kunnen maken, door daarnaar eens een onderzoek in te stellen nu, zooals uit zijn mededelingen blijkt, hij er zoo schoon voor in de gelegenheid is.

Januari 1924.

W. W. SCHIPPER.

Brandganzen. — Naar aanleiding van een mededeeling van A. J. Ravenswaay Rz. te Gorinchem in de „De Levende Natuur” van 1 Febr. jl. het volgende:

Intusschen abonné geworden van „De Levende Natuur” (het spijt mij dat ik dit niet was), wil ik U omtrent de brandgans, *Branta Leucopsis*, in 't Duitsch Weiswangengans, het volgende mededeelen.

In 't begin van Januari 1924, werd door een boer, in mijn jachtveld, een brandgans geschoten. Deze gans werd mij getoond en ik kocht ze, om ze te laten prepareren in het museum „Natura Docet” te Denekamp.